

udtrykt i Lovforslaget. Den almindelige Form, naar man vil have gravet en Brønd paa Landet, er jo, at man gaar til en Mand, der graver Brønde, om han er Mester, Svend eller Lærling er ligegyldigt, og f. Eks. siger til ham: "Jeg vil her have en Brønd paa 20 Alen, hvad vil Du have for at grave den?" Han møder saa med sine Redskaber, og den, han skal grave Brønden for, maa saa afgive den fornødne Arbejdskraft. Hvem er saa ansvarlig, Arbejdsgiveren eller han? (Ordføreren [Bramsen]: Det er han selv!) Ja, det kan man ikke finde ud af; jeg anvender ham dog i mere end 6 Dage til haandværksmæssigt Arbejde. Der er i hvert Tilfælde fremkommet forskellige Udtalelser her i Salen, som vise, at Medlemmerne have vanskeligt ved at fatte disse Bestemmelser. Jeg vil derfor henstille til Udvalget og Ministeren at finde en saadan Forklaring, at man ikke tager fejl. Et andet Eksempel: Jeg skal have malet nogle Vinduer paa mit Hus til Foraaret. Saa plejer jeg at købe noget Maling hos en Farveblander i en By, og det kan godt tage en halv Snes Dage at faa disse Vinduer malede. Jeg har hjemme et særdeles flinkt Pigebarn, dygtig baade til at malte, til at male, til at grave i Haven og til mange andre Ting. Hun skal male Vinduene. Det er jo Bygningshaandværk, hun her udfører, men skal jeg assurere hende, saa bliver det mig virkelig en dyr Maling! (Udbrydelse.) Ja, jeg kan ikke forstaa det anderledes af Lovforslaget og heller ikke af Vædringerne. — Der er endelig en Bestemmelse i § 2, som jeg heller ikke forstaa. Der staar i § 2 — eller vil komme til at staa der, naar den er rettet efter Vædringerne —, hvad en Arbejder er, og dette Stykke ender saaledes, at den ogsaa er Arbejder, "der har Tilsyn med eller Ledelse af saadant Arbejde" — som det, der er nævnt forud —, "dog kun, saafremt hans Bederlag ikke overstiger 1,800 Kr. aarlig." Nu staar der i Lovforslagets § 4, at "Forsørgelsestravet indtræder fra Udløbet af den 13de Uge efter Ulykkestilfældets Dag, denne medregnet" o. s. v. Altsaa i de 13 Uger, der gaa forud for Forsørgelsestravets Indtræden er den, som er kommen til Skade, henvist til Sygekassen. Der er to Ting, at indvende herimod. For det første ere jo ikke alle Arbejdere i en Sygekasse, og for det andet optages der i Sygekasserne ikke andre end saadanne, som Sygekasseinspektøren finder ere ubemidlede. Hvem er nu ubemidlet? Ja, Sygekasseinspektøren mener, at paa Landet er den ubemidlet, som har mindre end 600 Kr., eller rettere, man er ikke ubemidlet, naar man har over 600 Kr. plus 100 Kr. pr.

Barn. 3 Bøbstæderne er den ikke ubemidlet, som har over 800 Kroner plus 100 Kroner pr. Barn, og i Kjøbenhavn tror jeg ikke, man er ubemidlet, naar man har over 1,200 Kr. eller noget lignende plus 100 Kr. pr. Barn. Saaledes omtrent tror jeg, det er. Altsaa for det første faa de Arbejdere, som ikke ere Medlemmer af en Sygekasse, intet i de 13 Uger. Herved er der det at bemærke, at der er mange Egne, hvor Arbejderne slet ikke kunne komme ind i en Sygekasse. Man kan sagtens sige, at man saa skal stifte en Sygekasse, men naar jeg nu staar med en halv Snes Arbejdere, kan jeg dog ikke tvinge en Sygekasse frem paa en Egn, hvor alle de andre ikke ville være med; dette er en ugerlig Sag for den enkelte Arbejdsgiver. Arbejderne kunne lige saa lidt fremtvinge en Sygekasse paa en saadan Egn. Men dernæst kunne alle de Folk paa Landet, som leve af saadant Arbejde, at de skulle ulykkesforsikres, slet ikke komme ind i en Sygekasse, naar de have over 600 Kr. og f. Eks. 4 Børn med 100 Kr. hvert; de kunne altsaa ingen Ting faa. De kunne jo ikke komme ind i en Sygekasse, naar de have mere end den Sum, som jeg har nævnt. Alle de, som have mere end de 600 Kr. plus 100 Kr. for hvert af Børnene, saa altsaa intet i disse 13 Uger; selv om de ville melde sig ind i en Sygekasse, kunne de ikke komme der ind. Her er der, tror jeg, en Lakune, som maa udfyldes. Ministeren ryfter paa Hovedet! Ja, jeg tvivler ikke paa, at Lovforslaget er udmærket affattet, og at det er min Fejl, at jeg ikke forstaa det, men vi have jo ogsaa Forhandlinger her for at komme til Klarhed, og der er virkelig flere end jeg, som ikke kunne fatte dette. Jeg vilde ønske, at det ærede Udvalg tilligemed Ministeren kunde finde en Affattelse af disse Bestemmelser i § 2, der var saaledes, at selv vi mindre begavede Folk kunde følge med. — Med Hensyn til det af et Mindretal stillede Vædringsforslag Nr. 11 a, er det en Selvfølge, at jeg slutter mig til det, ganske særlig i Henhold til den Motivering, som den sidste ærede Tale gav; for Resten forstod jeg det ogsaa saaledes, at Ministeren støttede det. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 20 kan jeg slutte mig til Mindretallet. Jeg kan ikke forstaa, at man ikke kan sætte det til 3 Kr., naar Lovforslaget udtrykkelig siger, at Dagpengene skulle, dersom og saa længe fuldstændig Arbejdsudygtighed er til Stede andrage $\frac{3}{4}$ af den tilstatedkomnes Arbejdsløn. Hvorfor man saa ikke maa komme op til 3 Kr., naar Daglønnen er saa høj, at den kan betinge rigelig 3 Kr., kan jeg ikke forstaa. At